

Arrest

nr. 54 963 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 16 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 24 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2009 werd ingediend door :

(M., T.) (...)
+ kinderen (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij wil geregulariseerd worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Verzoekster beroept zich op punt 2.7 van de vernietigde instructies. Ondanks het feit dat haar tweede asielpcedure meer dan een jaar heeft geduurd (meer dan één jaar en tien maanden) en bovendien voor 1 juni 2007 werd aangevangen en ondanks het feit dat haar kinderen op zijn minst sedert 1 september 2007 naar school gaan, hetgeen verzoekster bewijst door middel van voorgelegde schoolattesten, kan zij niet in aanmerking komen voor regularisatie van haar verblijf op basis van dit criterium. Betrokkene verklaart immers zelf tijdens haar asielpcedure dat zij pas sinds 02.06.2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van vijf jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 19.07.2009.

Eenzelfde argumentatie kan worden gebruikt voor regularisatie op basis van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, waar de advocaat van betrokkene zich eveneens op beroept. De periode van vijf jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 september 2009.

Betrokkene zou eventueel in aanmerking kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Betrokkene voegt enkel een werkgelegenheidsattest dd. 04.01.2008 van V. (...) en P. (...) toe, waarin wordt gesteld dat Mevrouw M. (...) in een tuinbouwbedrijf in Dilbeek zou kunnen tewerkgesteld worden. Dit kan echter niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene een grote wil tot integratie heeft, wat wordt gestaafd met verscheidene getuigenverklaringen; zich ingezet zou hebben om Nederlands te leren; een werkgelegenheidsattest dd. 04.01.2008 voorlegt; een attest van deelname aan Brussel Babel in 2009 voorlegt en schoolattesten van haar kinderen aan het dossier toevoegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

De advocaat van verzoekster haalt aan dat betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van bepaalde prangende humanitaire situaties. De aard van deze prangende humanitaire situaties wordt echter niet gespecificeerd, noch worden er enige bewijzen van voorgelegd. Bijgevolg kan dit criterium niet weerhouden worden als grond voor regularisatie van betrokkene.

Wat betreft de verwijzing naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM, kan eveneens worden gesteld dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft de voorgelegde stukken die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: de medische attesten van A. (...) van 2007 en 2009 en het attest van medische opvolging van Mevrouw M. (...) dd. 20.09.2007); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze

medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd ingediend op 02.06.2006. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Polen en hier eveneens de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Polen op 27.06.2006. Hierbij dient te worden gesteld dat Polen gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 05.09.2006 een bijlage 26 quater af, haar betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor haar asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene verkoos hier echter geen gevolg aan te geven en diende op 14.02.2008 een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 24.12.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk meer dan drie maanden bij de eerste asielprocedure en meer dan één jaar en tien maanden bij de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet verplicht is om naar haar land van herkomst terug te keren. Het staat haar vrij om naar Polen terug te gaan, waar zij de subsidiaire beschermingsstatus reeds heeft gekregen. Hierdoor kan het argument betreffende het eventueel risico op discriminatie en bedreiging niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout." In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat nergens in de bestreden beslissing afdoende wordt gemotiveerd waarom haar verblijf en duurzame sociale bindingen in België geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij vervolgt dat het bijzonder moeilijk is om naar haar land van herkomst terug te keren gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens gelet op de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staan. Voorts stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. De verzoekende partij verwoordt haar middel als volgt:

"Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit Juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)”

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de gegrondheid wel degelijk met alle elementen diende te weerhouden teneinde tot gegrondheid te besluiten.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, wanneer deze geen rekening hield met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.”

3.1.2. De verwerende partij stelt dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische als haar feitelijke grondslag vermeld zijn. Hierop citeert de verwerende partij deels de bestreden beslissing en concludeert zij dat deze vermeldingen de verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden waarop haar aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd verworpen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Tot slot stelt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd waarom de door de verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie niet kunnen volstaan voor regularisatie. Hierop herhaalt de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de integratie van de verzoekende partij.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar de verzoekende partij slechts sinds 2 juni 2006 in België verblijft wat een te korte periode is om aanspraak te maken op criteria 2.7 en 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. De verzoekende partij kan ook geen aanspraak maken op het criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 om reden dat ze niet het gevraagde arbeidscontract neergelegd heeft, maar slechts een aanwervingsbelofte, dat haar integratie op zich niet voldoende is, dat in haar aanvraag prangende humanitaire situaties aangehaald worden, maar dat niet uiteengezet wordt welke deze situaties zijn, dat

er naar een aantal verdragen verwezen wordt, maar deze worden niet toegepast op de eigen situatie, dat met betrekking tot de medische toestand van de verzoekende partij en haar dochter een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient ingediend te worden, dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Polen en dat de verzoekende partij niet dient terug te keren naar haar land van herkomst maar naar Polen kan gaan waar ze de subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werden de buitengewone omstandigheden aanvaard, maar werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In casu diende de verzoekende partij op 16 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In haar aanvraag zet de verzoekende partij de situatie in haar land van herkomst, met name Rusland, uiteen. De verzoekende partij haalt aan dat ze niet naar Rusland kan terugkeren en zet uiteen waarom. De verzoekende partij meent dat om deze redenen haar aanvraag ontvankelijk dient verklaart te worden. De verzoekende partij vervolgt dat zij en haar kinderen hun best doen om Nederlands te leren, dat ze zich in de Belgische samenleving geïntegreerd hebben en dat zij de Belgische normen volgen. Voorts beroept de verzoekende partij zich op de instructies van 19 juli 2009. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar *"Kinderrechtenverdragen en EVRM"* en naar haar duurzame lokale verankering. De verzoekende partij stelt dat ze voldoet aan criterium 2.8.B.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op al deze elementen geantwoord werd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld:

- Verzoekster beroept zich op punt 2.7 van de vernietigde instructies. Ondanks het feit dat haar tweede asielpcedure meer dan een jaar heeft geduurd (meer dan één jaar en tien maanden) en bovendien voor 1 juni 2007 aanving en ondanks het feit dat haar kinderen op zijn minst sedert 1 september 2007 naar school gaan, hetgeen verzoekster bewijst door middel van voorgelegde schoolattesten, kan zij niet in aanmerking komen voor regularisatie van haar verblijf op basis van dit criterium. Verzoekster verklaart immers zelf tijdens haar asielpcedure dat zij pas sinds 2 juni 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van vijf jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 19 juli 2009.
- Eenzelfde argumentatie kan worden gebruikt voor regularisatie op basis van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waar verzoeksters advocaat zich eveneens op beroept. De periode van vijf jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 september 2009.
- Verzoekster zou eventueel in aanmerking kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet verzoekster niet. Zij voegt enkel een werkgelegenheidsattest van 4 januari 2008 toe, waarin wordt gesteld dat zij in een tuinbouwbedrijf in Dilbeek zou kunnen tewerkgesteld worden. Dit kan echter niet in verzoeksters voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.
- De advocaat van verzoekster haalt aan dat zij wenst geregulariseerd te worden op basis van bepaalde prangende humanitaire situaties. De aard van deze prangende humanitaire situaties wordt echter niet gespecificeerd, noch worden er enige bewijzen van voorgelegd. Bijgevolg kan dit criterium niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.
- Wat betreft de verwijzing naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM, kan eveneens worden gesteld dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM volstaat dus niet als grond voor regularisatie.
- Wat betreft de voorgelegde stukken die betrekking hebben op de medische toestand van verzoekster (met name: de medische attesten van A. van 2007 en 2009 en het attest van medische opvolging van verzoekster 20 september 2007); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter van dezelfde wet als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De door verzoekster ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan geen verder gevolg worden gegeven aan de medische argumenten in dit verzoek. Het staat verzoekster echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7, §1 van het KB van 17 mei 2007 (*BS 31 mei 2007*) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006.
- Verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd ingediend op 2 juni 2006. Doordat verzoekster reeds eerder asiel had aangevraagd in Polen en hier eveneens de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Polen op 27 juni 2006. Hierbij dient te worden gesteld dat Polen gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 september 2006 een bijlage 26 quater af, haar betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor haar asielpcedure in België afgesloten werd. Verzoekster verkoos hier echter geen gevolg aan te geven en diende op 14 februari 2008 een tweede asielaanvraag

in, die werd afgesloten op 24 december 2009 met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

- De duur van de procedure – namelijk meer dan drie maanden bij de eerste asielprocedure en meer dan één jaar en tien maanden bij de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

- Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet verplicht is om naar haar land van herkomst terug te keren. Het staat haar vrij om naar Polen terug te gaan, waar zij de subsidiaire beschermingsstatus reeds heeft gekregen. Hierdoor kan het argument betreffende het eventueel risico op discriminatie en bedreiging niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Met betrekking tot haar integratie (met name wil tot integratie, getuigenverklaringen die dit staven, haar inzet om Nederlands te leren, werkgelegenheidsattest van 4 januari 2008, een attest van deelname aan Brussel Babel in 2009 en schoolattesten van de kinderen) wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat deze elementen op zich onvoldoende zijn om geregulariseerd te worden. Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk meegedeeld dat een duurzame lokale verankering op zich voldoende is voor *“de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen.”* In casu kan de verzoekende partij niet stellen dat zij een langdurig ononderbroken verblijf in België van minimum vijf jaar heeft. De verzoekende partij verklaarde zelf dat ze sinds 2 juni 2006 in België verblijft. Dit wordt overigens door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist. De duurzame lokale verankering wordt ook voor een tweede groep vreemdelingen in aanmerking genomen, met name *“de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”* De verwerende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing aangegeven dat de duurzame lokale verankering voor deze tweede groep van personen – met name personen die zich nog niet langdurig in België bevinden – op zich onvoldoende is om gemachtigd te worden tot verblijf. De verwerende partij heeft hieraan een bijkomende voorwaarde toegevoegd, met name het in het bezit zijn van een arbeidscontract hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij ook hieraan niet voldoet. In haar verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij dit overigens niet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing gestoeld is op een onjuiste feitenvinding, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit die onjuiste feitenvinding zou bestaan. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat alle door de verzoekende partij aangehaalde argumenten werden beantwoord en dat de verzoekende partij overigens niet betwist dat zij in Polen de subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft en bijgevolg niet naar Rusland dient terug te keren indien ze dit niet wenst.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoekende partij aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorïe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN